

[Agerschou]

Denne udvikling samt den konservative regerings initiativer gør det nødvendigt at tale om reel fattigdom i Danmark, ikke en fattigdom som i 1930'erne, eller som den viser sig i mange udviklingslande, men en økonomisk, social og kulturel dansk fattigdom, der lægger mange tusinde familiers tilværelse i ruiner.

Lad mig nævne et enkelt eksempel på, hvordan det kan gå. En kvinde kommer ud for en alvorlig arbejdsulykke, der medfører langvarig sygdomsbehandling. Efter to år på sygedagpenge mister hun retten til dem. Det har den konservative regering nemlig fået indført. Hun kan derefter komme på bistandshjælp. Der går 9 måneder, hvorefter hun bliver ramt af varighedsbegrænsningen i bistandsloven. Derefter kan hun kun få udbetalt et ganske minimalt beløb, fordi ægtefællen får ca. 4.500 kr. i arbejdsløshedsunderstøttelse.

I løbet af meget kort tid har den pågældende familie fået sit levestandardniveau mere end halveret, og det blot fordi den pågældende var så uheldig at blive udsat for en alvorlig arbejdsulykke. Det skal hun og familien straffes for, for, som den konservative regerings motto siger, enhver er sin egen lykkes smed, og hvis man bliver arbejdsløs, syg eller på anden måde kommer i klemme, så er det, fordi man ikke har smedet godt nok, og det må man selv undgælde for. Eventuelt kan man få en julepakke fra en af de hattedameorganisationer, som socialministeren godt kan lide, men det skal man sandelig også være taknemlig for.

Den konservative regerings ideologi betyder, at det er op til den enkelte at løse de problemer, der i virkeligheden er samfunds-skabte. Samtidig skal man lægge mærke til, at den borgerlige regering ønsker at tage initiativer, der medfører bedre forhold for de allerrigeste i vort samfund. Det er ganske korrekt, når socialdemokratiets gruppesekretær, fru Jytte Andersen, konstaterer, at de rige nu skal stå på skuldrene af de fattige, og at det har de radikale medvirket til. Derfor fatter jeg heller ikke, at fru Jytte Andersen efter dagspressen at dømme har fået verbale hug af ledende partikammerater i socialdemokratiet for sin ganske rigtige konstatering.

I sine meget flittige aviskommentarer skriver socialministeren ofte, at man, når man vurderer, hvad kontanthjælpsmodtagere har

til rådighed, ikke må glemme at sammenligne med de beløb, andre befolkningsgrupper har til rådighed. Nej, det må man aldrig glemme. De 360.000 familier eller flere, som har de laveste indkomster, skal netop sammenlignes med de mange, der har en langt højere disponibel indkomst og bedre levevilkår. Det gør socialministeren imidlertid aldrig i sine indlæg. Han gør det helt uanstændige, at han sammenligner de fattige med nogle andre fattige, lavtlønsmodtagere med fattighjælpsmodtagere og pensionister med bistandslovens kontanthjælpsmodtagere. Det fortæller alt om, hvor socialministeren ideologisk hører hjemme, hvis man ikke allerede var klar over det i forvejen.

Den konservative politik bygger på egoisme, på, at enhver skal klare sig selv. De, der bliver ramt af krisen, bliver ramt af sygdom eller andre sociale ulykker, skal føle sig skyldige og være glade for den smule, de får. Det er uanstændigt at behandle andre mennesker på den måde. De problemer, vi har i samfundet, er ikke skabt af de pågældende, der nu bliver straffet. Problemerne skal løses i fællesskab og solidarisk og ikke ved drastisk at sænke vilkårene for nogle ganske bestemte udvalgte grupper, mens andre grupper, de, der i forvejen har meget, skal have endnu mere.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Hr. Agerschous argumentation er som sædvanlig overspillet, og jeg skal derfor ikke gå i detaljer i forhold til de mange ting, hr. Agerschou har fremdraget her, men jeg synes bare, der er nogle enkelte kendsgerninger, som endnu en gang må drages frem i forhold til det fattigdomsspøgelse, som hr. Agerschou og andre søger at mane frem.

For det første er der på det finanslovsfor-slag, som vi drøfter i dag, ikke ét eneste for-slag, som forringer det sociale serviceniveau. Der er for et år siden gennemført nogle besparelser, det er rigtigt. Det er der af den simple grund, at i den økonomiske situation, vi befinder os i, kan det ikke undgås at gennemføre besparelser på det sociale område, al den stund en tredjedel af de samlede offentlige udgifter i stat, amt og kommuner vedrører det sociale område. Det er utopi at forestille sig, at man kunne undgå det.